

Водитељ: Даме и господо, помаже Бог.

Имам изузетну част да данас отворим промоцију књиге др Војислава Шешеља о сведочењу Слободану Милошевићу у хашком процесу. Драго ми је што сте се окупили у оволиком броју да чујете шта има у књизи, шта је то ново у српској политици, шта је то др Војислав Шешељ покренуо у хашком процесу, о коме ће историја писати. Да вам кажем одмах на почетку да је ова књига већ историјско дело, самим тим што је оптужени, кога су убили у хашкој судници, Слободан Милошевић, покојни. Ја бих вас замолио да минутом ћутања одамо пошту председнику Србије и Југославије Слободану Милошевићу. Слава му.

Шта рећи ново о књизи, гледали сте суђење. Др Војислав Шешељ је пресекао нешто што је било до тада, а од сада ће бити сасвим другачије. Надам се да ће ово сведочење у Хагу др Војислава Шешеља бити корисно за Србију и за српски народ. Верујем да је он човек о коме ће у школама ђаци учити. Др Војислав Шешељ се издигао изнад свих. У више момената у хашком процесу то је доказао. Он је Хашки трибунал и господина Џефри Најса до те мере избеумио, да они у појединим ситуацијама нису могли да се снађу. Својим сведочењем др Војислав Шешељ доводи суд и тужиоца Најса у једну незавидну ситуацију из које просто не виде излаз.

Др Војислав Шешељ је оставио утисак човека који има савршено памћење. Он је добро обавештен, вискрен, вешт и духовит. Показао је да је у својим националним и политичким ставовима постојан, да од њих не одустаје и не повија се према тренутним приликама.

Др Војислав Шешељ је показао да има грађанске части и грађанског морала, да је спреман да одговара за своје поступке, не сваљујући кривицу на друге да би себе оправдао. Наш председник се не боји, он је убеђен да ће и везаних руку победити, а то је величина која краси нашег председника у вишедневном сведочењу пред судом неправде у Шевенингену.

Професор др Војислав Шешељ је још једном показао своје изврсно познавање прилика током грађанског рата на подручју бивше Југославије. Показао је да добро познаје историјске, геополитичке и верске корене крвавих обрачуна врло блиских народа. Др Војислав Шешељ зна да су Америка и Трибунал смишљено одабрали Србе за дежурне кривце у другој половини XX века, па су Срби прво сатанизовани, а онда оптужени да су народ склон спровођењу геноцидне политике.

Као сведок одбране у процесу против Слободана Милошевића, др Војислав Шешељ је правно ваљано и политички указао на злочиначко удруживање Запада против Срба и српског народа на више нивоа. Први ниво је преко Косова и Метохије, други ниво је преко Босне и Херцеговине, и трећи ниво је преко Хрватске.

Др Војислав Шешељ је свесно себе жртвовао на олтар Српства. Ми, који смо данас овде и који следимо политику др Војислава Шешеља, врло смо поносни због тога, али уједно и забринути, самим тим што знамо да се у Хашком трибуналу већ догодило доста трагедија и да је шест Срба већ покојно. Надамо се да се то неће десити нашем председнику, мада су они злочинци и њима никада не треба веровати.

Са нама су Милорад Буха, председник Владе Републике Српске Крајине; господин Витомир Плужаревић, народни посланик; господин Мита Аврамов, председник општине Шид; др Матијевић из Сремске Митровице, Момир Васиљевић, новинар „Велике Србије“, публициста; Срђан Комазец, председник општине Стара Пазова; Огњен Михајловић, савезни посланик у савезном парламенту; Вељко Вукелић, Урош Шуваковић и да поздравим вас, драга публико. Још једном вам се захваљујем на присуству. Позивам првог говорника, Зорана Хајдуковића, студента Машинског факултета.

Зоран Хајдуковић: Даме и господо, грађани Инђије. Ја сам Зоран Хајдуковић, студент Машинског факултета у Новом Саду. Припала ми је велика част да се обратим на овом величанственом скупу и са пар речи скренем пажњу на проблеме младих у Србији и на начин на који би књиге др Војислава Шешеља и

књиге Српске радикалне странке могле да представљају путоказ за превазилажење тих проблема. Поред бројних, сада већ и пословично егзистенцијалних проблема, масовне незапослености и финансијске несигурности, Срби су, за разлику од осталих народа у овом региону, суочени са притисцима од стране међународне заједнице са гнусним и лажним оптужбама за геноцид и бруталним отимањем вековних територија, од Републике Српске Крајине, преко Републике Српске, до Косова и Метохије. Све наведено неминовно доводи до исфрустрираности, осећаја бесперспективности и колективне летаргије, посебно младих у овом друштву.

Књиге др Војислава Шешеља за циљ имају да мењају овакву свест, да мобилишу појединце, а посебно младе, да критички посматрају свет око себе, па да се од незаинтересованих и успаваних створи што више активних и национално свесних појединаца. Књига, чијој промоцији данас присуствујемо, пре свега је важан историјски документ који је смешним учинио оптужбе Тужилаштва против Слободана Милошевића. Говори о догађајима почетком деведесетих година, и представља штиво из кога ће црпети многе генерације које тек долазе. Др Војислав Шешељ, као сведок одбране Слободана Милошевића, изазвао је тектонски поремећај и у самим темељима Хашког трибунала. Хашки трибунал представља монструозну институцију која је убиством Слободана Милошевића изгубила свако зрно привидне праведности и сврстала се раме уз раме, потпуно отворено, са вековним српским непријатељима. Овај поремећај је толиких размера да се Тужилаштво у Хагу ни после три године не усуђује да покрене поступак против Војислава Шешеља, јер је свесно да би покретањем тога поступка само себи потписало смртну пресуду. Надам се да ће др Шешељ имати снаге да преброди тешкоће које су пред њим, да згази ту гнусну оптужницу која заправо представља један политички памфлет против целокупног српског народа и да се врати у своју Србију.

Живео др Војислав Шешељ! Живела Велика Србија!

Водитељ: Надам се да ће нашем председнику бити много лакше када види да је младост у Српској радикалној странци. Позивам следећег говорника Вукелић Николу.

Никола Вукелић: Добар дан, патриотска и радикалска Инђијо!

Не треба да вам причам колико сам срећан када вас видим у оволиком броју, када видим ову пуну салу, а пуне су све сале и тргови у Србији. Ми смо ту да покажемо овим досманлијама да нисмо ни недемократска ни друга, него једина и права Србија. За мене је посебна част што данас, када се први пут у животу обраћам пред оваквим скупом, говорим поред слике нашег председника Војислава Шешеља, борца за слободу српског народа. Он је човек који је доказао да међу нама још увек има понеки Милош Обилић, човек коме је национални интерес испред личног. Ова српска застава иза мене сашивена је у његову част. С том заставом је 1991. године народ тада још увек српске и слободне западне Славоније дочекао Војислава Шешеља. Онда је наша западна Славонија пала под усташку власт. Мој отац је ту заставу понео овде у Србију. Ја се надам да ће та застава поново дочекати нашег председника, овог пута кад се победнички врати из Хашког трибунала.

Војислав је био уз народ када је било најтеже. Када смо се борили за голи опстанак, када смо се борили за своја права на живот, када смо се борили да нам се не понове Јасеновац, усташки нож и кама. Због тога га данас хашки инквизитори и њихове домаће штитиоше оптужују, а српски народ га слави и уздиже.

Имати истину и правду за савезника је сигурно гаранција раније или касније победе, а Војислав Шешељ је већ победио Хашки трибунал. Његова и победа Слободана Милошевића огледа се у томе што су до краја раскринкали ту правну лакрдију која се назива Хашки трибунал. Победио их је Слободан Милошевић тако што их је до краја оголио, што им је скинуо маске. Његова мученичка смрт показала је да није реч ни о каквом хашком суду, него о најобичнијем губилишту.

Ова књига је сведочанство како су снагом истине двојица људи у тешким и неравноправним условима потукли ту огромну хашку машинерију зла, лажи и обмане. Они су хтели да осуде Милошевића, осудио је Милошевић њих. Вечно ће на њима да остане црна мрља у историји права и историји цивилизације.

Подржавати данас борбу коју часни појединци воде против хашких инквизитора није питање политике, није питање страначког опредељења. То је питање елементарне људскости и части. Али, код неких су поштење и образ на продају, почев од Вука Драшковића, Чеде Јовановића, Чанка и осталих чанколизаца са иностраних јасала како би то рекао проф. Антић. Када помињем те мале људе за велика недела, не могу да се не осврнем и на нашу домаћу инђијску муку, а та мука се зове пета колона, која се запатила овде у Инђији. Та мука у Инђији оличена је између осталих и у Грађанском савезу Србије и Горану Јешићу. Том господину ми српски радикали имамо много тога да кажемо, али надам се, ако Бог да, ближи се предизборна кампања и тада ће бити више прилике да говоримо и на ту тему.

На крају, сви ми заједно треба да поручимо Војиславу и његовој породици, која преживљава праву голготу, да нису сами. Цела радикалска и слободарска Србија стоји уз њих. Ја посебно саосећам са његовим малолетним синовима који су већ ево четири године растављени од оца.

Године 1991. био сам њихових година, мој отац, баш као данас њихов, био је на првој линији фронта. Знао како је то ишчекивати и стрепети шта носи дан а шта носи ноћ. Данас је у Хагу прва линија одбране Српства. Др Шешељ се тамо бори против фалсификовања српске историје, против тога да нам се пришије етикета геноцидног народа, нама који смо као народ проживели највеће патње. Шешељ се бори за српску будућност, за највеће идеале. Ми смо ту да му бар мало припомогнемо у тој борби за слободу, до победе.

Слобода Шешељу!

Водитељ: До пре 15 дана имали смо две громаде, два великана српске мисли, и научне и политичке. Нажалост, остали смо без једног од њих. Мислимо да је и овај један превелик за Хашки трибунал. Чули сте речи Николе Вукелића. Чућемо шта мисли један млади члан Српске радикалне странке, Владимир Гак, студент права.

Владимир Гак: Браћо и сестре, српски радикали, даме и господо.

Постоје два највиша духовна богатства, поред којих и најсиромашнији човек не може бити потпуно убог, а то су патриотизам и вера. Свако ко воли своју отаџбину, живи на широком простору под великим сунцем, у великој заједници, као што онај који искрено верује у Бога никада није ни сам ни безнадежан. Без ова два осећања, човек је само пропалица.

Проф. др Војислав Шешељ је свој патриотизам доказао добровољним одласком у хашки пакао, а његова вера се заснива на вери у Бога и вери у Велику Србију. Проф. др Шешељ стоји на бранику Србије и српског народа. Некад се Србија бранила на Косову, данас се Србија брани у Хагу. Некада је то био Скадар, данас је Хаг. Некада је то био Цер, данас је Хаг. А ускоро ћемо овим великим српским победама придодати још једну победу, победу истине над лажи, знања над незнањем, победу Војислава Шешеља над Хагом, победу Србије. Имала је Србија Орашац 1804. године, данас Србија има Земун, Трг победе број 3. Устанак за слободу Србије и српског националног бића увелико је почео, а предводи га нико други до проф. др Војислав Шешељ, а са нашим Војом пораза нема.

Хашки назови суд није могао добити незгоднијег оптуженика ни сведока. Одговарајући на питања која му је господин Милошевић постављао, проф. Шешељ је по ко зна који пут доказао да је врстан политичар, ненадмашан говорник и надасве пријатан и духовит човек, чијој духовитости чак ни онај спечени приправник Џефри Најс није могао да одоли. Храбро, онако како само он уме, прихватио је проф. Шешељ велики део оптужби који је стављен на терет Слободана Милошевића, на себе, учинивши

тако да ионако лажна оптужница против Слободана Милошевића остане потпуно беспредметна. Сада је готово свима јасно да је та хашка фарса потпуно монтирана.

Суђење проф. Шешељу не може да почне из два разлога. Први разлог је тај што Хашки суд једноставно неће моћи да оспори тврдње које проф. Шешељ планира на евентуалном суђењу да изнесе, а други разлог је тај што су Хашки суд и Тужилаштво сада потпуно сигурни да Војислав Шешељ није дошао у Хаг да се брани, већ да напада, да јасно упре прстом и покаже ко су највећи кривци за све злочине и страдања који су се на простору бивше Југославије десили, да упре прстом у Ватикан и у креаторе новог светског поретка. Дело проф. Шешеља, због којег смо се данас окупили овде препоручујем свима да прочитају. Оно обавезно мора наћи место у вашој кућној библиотеци, где ће, уз сада већ неизбежну и легендарну „Идеологију српског национализма“ чинити основу на основу које ћемо учити и ми и наша будућа поколења, ко смо и шта смо, на основу које ћемо учити да се српско национално биће, национални понос и вера не продају ни за улазак у Европску унију, ни за шенгенску визу, ни за молитвени доручак.

Водитељ: Следећи говорник је Ристо Буха, члан Општинског одбора Српске радикалне странке Инђија.

Ристо Буха: Драга браћо и сестре, мени је посебна част да изађем пред вас. Ја сам спортски радник, одиграо сам много утакмица по целом свету и никад нисам имао трему, ни кад сам играо у лиги шампиона, ни на светском првенству, ни на олимпијади. Морам вам признати да ми сада клецају колена. Ја, поштено да вам кажем, не знам шта да говорим. Синоћ сам био на промоцији у Пазови, једној величанственој промоцији, и пун утисака вратио сам се кући и легао да спавам. Уосталом, могу и то да вам испричам, шта сам сањао. Сањам сан, нека чудна, мутна Србија, тмурно небо, лоше се осећа, мирис никакав. Ја се питам – Боже мили, је сам, зашто не знам пута, не знам стазе, свуд го камен ноге газе, и погледам кроз прозор и видим председника Плужаревића, и питам га – Вито, куда ово иде Тома, куда иде Аца, куда иде Гоца, куда иде Мирчић? Каже Буха – па зар не знаш? Рекох – не знам, носе људи неке метле. Знаш да је Вито стари ловац, рекох – Вито шта се дешава? Каже он – Буха, па у Европи птичји грип, у Енглеској луде краве, код нас нашли лудог Вука. Добро, Вито, рекох, лако ћемо за Вука.

Гледам даље, видим председник Дишић носи метлу. Шта ће председнику метла, рекох, за живог Бога? Па, Буха, сутра нам председник долази, Војислав Шешељ се враћа. А у Инђији смрди, замислите шта смрди, оно жуто, како се зове, жуто оно, говна жута смрде. Терајмо их одавде. Возимо их на станицу, и ја са њима на станицу, гледам, видим иде Мита Аврамов, за њим Шид, иде Мутић, за њим Бешка, иде Сланкамен, сви носе метле. Кад тамо оно теретни воз, машиновођа нико други до генерал Младић. Рекох – генерале, куда са тим? И он каже мени – Буха слушај бре, па смрди, то смрди жуто говно, онда га одвезе у Сибир и оно смрзне, и не смрди више. И крену воз, крену машина, спаковали они ту све то ђубре, покупили и долазе на границу ка Украјини. Кад тамо чека их Бабурин и каже – товариш генерал, не можно. Ми слушамо преко радија, рекох – како не може, богати, па Бабурин је наш човек. Каже – не може, бре, у Сибир, и овде ће да смрде, да усмрде Русију. Па куд са њима? Каже – за Америку, за Аљаску, тамо говна. Покупили они све то, спаковали, очистили.

Сањам даље, нови дан. Сунце лепо грануло, Србија мирише, нема гамади, нема лудих вукова, нема жутих усташа, ја опет гледам, кад оно иду Пазовчани. Уредили се, дотерали, лепи, zgodни. Гледам иде Рума, иде Сремска Митровица. Опет кажем – Вито, куда бре? Каже Буха – па долази председник, долази наш Војислав Шешељ. Па што опет на станицу? Каже Буха – идемо, хоће Воја да нас провоза кроз Србију. И ја брже облачим се, пита жена мене где ћеш, ја рекох – идем да се провозам кроз Србију, брзо ћу се вратити. Ова беда скврчила Србију, па је за два сата прећеш. Ја на станицу и стварно видим колика је то машина. Колико је радикала, мора бити велика машина, ко ће то возити. Гледам, др Војислав Шешељ машиновођа. Ко ли ће му бити кондуктер? Кад ја погледам – Радован Караџић главом, кондуктер, вози воз. Види, рекох, за час ћемо ми Београд–Суботица, и ту смо, крај, кад из звучника на станици глас виче „пажња, пажња, експрес воз Приштина–Призрен–Гњилане–Грачаница–Милешево–Косовска Митровица–

Ниш. Ја рекох ту је крај. Кад он виче Требиње–Невесиње–Гацко–Сарајево–Брчко–Двор на Уни. Рекох – мајко моја, па ја за седам дана нећу стићи назад, а он виче даље, каже Шид–Товарник–Јелача–Мирковци–Стари Јанковци–Нови Јанковци–Винковци. Рекох добро је, а он виче, воз наставља Вуковар–Осијек–Вировитица–Карловац–Карлобаг. Вози председниче, а кад дођем кући, да дођем у Вировитицу, да направим Велику Србију заједно са нашим председником Војиславом Шешељем.

Живели, браћо Срби! Живела Велика Србија! Живео др Војислав Шешељ! Хвала вам.

Водитељ: Следећи говорник је Душко Николић, покрајински посланик и члан Општинског одбора у Сремској Митровици.

Душко Николић: Браћо и сестре, даме и господо, родољубиви слободарски грађани. Ево нас на још једном задатку, на оном задатку који смо преузели на себе пре више од три године, када смо испраћали др Војислава Шешеља у Хаг, односно Хад који се претворио у Хаг. Тад смо узели на себе задатак ми, а тад је узео на себе задатак и он. Он је отишао у Хаг да брани Србију на међународном плану, да брани њену слободу коју су Срби вековима стицали, почев од битке на Косову пољу, од Првог светског рата, Другог светског рата па све до данашњег дана. Тешко смо га пустили, тешка срца. Његови ближи сарадници су га наговарали да не иде, али ко може Воју Шешеља, ко може војводу да заустави. Ни ми, српски радикали, са својим добронамерним саветима то нисмо успели, а камоли ови хашки циркузанти. Тек они немају шансе да га зауставе. Не могу зауставити његову победу. Победио их је. Срамота их да га пуне сад. Не знају на који начин. Чека Карла дел Понте да Србија распише изборе и да победе српски радикали. Али нећемо расписивати председничке изборе, јер наш председник свих српских земаља је у Хагу, и тог момента се враћа у Београд да постане председник свих српских земаља, односно Велике Србије. А ми, српски радикали, сви патриоти ове земље, ми имамо тежак задатак. Имамо у нашим општинама, покрајини, републици, имамо досманлија који се бахато понашају, који су погазили све што је свето, што је српско. Те досманлије морамо отерати, морамо их победити на идућим изборима, ослободити Србију, то смо обећали др Војиславу Шешељу, да се врати у слободну Србију, слободан, победнички председник др Војислав Шешељ. Зато, упутимо му један аплауз који ће уздрмати све досманлије одавде па до Београда.

Живео др Војислав Шешељ!

Водитељ: Велики патриота Јован Адамовић из Старе Пазове.

Јован Адамовић: Браћо и сестре, даме и господо, часни скупе, помаже Бог.

Јуче смо одржали промоцију у Старој Пазови. Преносим вам поздраве српских радикала из Старе Пазове.

Војвода Војислав Шешељ у Хашком трибуналу данас брани међе српске, брани српске националне интересе. Та књига је духовни извор са којег ће се напајати нови српски нараштаји. Др Војислав Шешељ из те књиге суди и пресуђује новом светском поретку, српским душманима, српским издајницима. Некада на Косову кнез Лазар, данас у Хагу Војислав Шешељ, најстарији живи четнички војвода, брани част и достојанство 10.000 добровољаца Српске радикалне странке, који су стварали јуначку Српску Крајину, милу и драгу Републику Српску која је данас окупирана, којом данас харају белосветски бандити. На Косову и Метохији Срби живе без струје, а ова година је велики јубилеј од рођења Николе Тесле, који је свет осветлио и открио ту струју, а његови сународници данас на Косову и Метохији живе без струје. У свим салама по Срему све је више народа. Народ граби књиге, народ је жељан истине, народ је жељан тога чистог врела, јер војвода Војислав Шешељ разбиструје духовно врело са којег су се наши ђедови напајали.

Верујте, браћо и сестре, није лако говорити о нашем војводи и његовој борби, јер онај човек који жртвује личну слободу и своју породицу зарад спасења српског националног бића, то је човек који је рођен за једну већу мисију, такви људи не рађају се често. Такви људи дочекају небески престо.

Радују се душе српских витезова, који изгинуше за крст часни и слободу златну, у овом последњем отаџбинском рату. Радују се када знају да нису узалуд пали, да ће освећено бити Косово и Метохија, да ће се вратити крсташ барјак Бошка Југовића и у Призрен и у Дечане, и у јуначку Српску Крајину. Заблестаће реке и долине, узбуркаће се плаво српско море. Биће српско, браћо и сестре, од Хомоља до Крбавског поља. Нестаће међе од Крушевца до Плитивца.

Живела западно-српска граница Карлобаг–Огулин–Карловац–Вировитица. Живео војвода Шешељ! Живела Велика Србија!

Водитељ: Позивам Момира Васиљевића, новинара „Велике Србије“, публицисту.

Момир Васиљевић: Даме и господо радикали, драги Инђијци, браћо и сестре.

Присуствујете промоцији једне изузетне књиге. Књиге која је већ постала историјска читанка. Књиге која се већ уврстила у српску духовну и књижевну баштину. Књига је то без које је немогуће имати ваљане одговоре на питања, и на запитаност над нашим личним и колективним судбинама. То је књига која је исписана најфинијим рукописом чињеница, поштења и мудрости, као и храбрости. Књига је то, која је као пиротски ћилим изаткана најфинијом пређом истине. Ово је, даме и господо, браћо и сестре, књига истине. Ово је књига у којој је главни јунак истина.

Књига др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ је и оружје у рукама сваког искреног, истинољубивог и поштеног родољуба, за којег родољубље није профитабилна и материјално наплата делатност, оно што би Андрић назвао „љубав свиње према жиру“, већ је то жртвовање, одрицање, солидарност, то је истрајност, то је одлучност и поштовање заветних порука са кнежеве вечере са поља Косова, из казамата султана, паша и удбаша, а то је и одјек вапаја и крика милионске српске сиротиње, која у овом времену најцрње отимачине народне имовине и у невремену лоповлука, издаје, продаје, предаје и бахатости, на злокобне и злурале наредбе досманлијских благајника, оног познатог вам свима, маминог мезимца Динкића, и оног Јелашића, на њихове опаке и циничне речи „харач, рајо, харач“, у полугласу одговара „хлеба, хлеба, господару, не видесмо давно хлеба“. Ова књига је постала и остала буквар српског патриотизма, вере и храбрости. Ова књига је, браћо и сестре, потпуно супротна лажима. А лажи су све оне пароле, све оне синтагме, сви они називи и све оне назови-вредности у које се заклињу нови империјалисти, нови јахачи Апокалипсе, нови варвари, нови Хуни, Авари, нови Наполеони, нови Хабсбурзи, нови Адолфи, нови Стаљини и нови Брозови. Лажи су речи: демократија, људска права, међународно право, међународна правда, толеранција, разумевање, коегзистенција, конкуренција, све је лаж, само лаж.

Све лажу, сем смрти. Смрт је истинита, али и она је, браћо и сестре, у случају Срба умотана у лажи. Па када нас бомбардују са преко 22.000 тона експлозива, они кажу са осиромашеним, или ми би рекли сиротињским уранијумом, колико је на нас изручио онај, они га зову „милосрдни анђео“ свог смртоносног товара. Па када виде побијену српску децу, српске старце и болеснике, српску нејач и немоћ, када виде одсечене српске главе у рукама помахниталих и распомамљених муџахедина и муџахера, када виде како је подмукли Алија са изразом блаженства примио 28 српских глава на дар, а још 28 упаковао и у амбалажи испоручио иранским ајатоласима; када виде слике побијених Срба у Сјековцу, Братунцу, Сарајеву, Казанима, Мостару, Травнику, на Возући, на Купресу, на Трескавици, на Книнској тврђави, у Медачком цепу, у Славонији и Барањи, на Косову болноме и канцерном; када виде лешеве српских јунака из тамнице клете, штоно се налазе у подземном граду Хаду, а они га зову Хаг – када све то виде, та белосветска пуштахија и харамија и пљачкаши и убице, само цинично одмахну руком и кажу: ма пусти, то су само српске суицидне светковине и српски самоубилачки вашари, то Срби пролазе кроз катарзу, то се

Срби самокажњавају, јер су се претходно самоокупирани, самопоробили и самоуништили. Могу вам рећи, драги Инђијци, браћо и сестре, да у овој последњој оцени наше националне идентификације има не мало истине. Јесмо ми себи највише зла нанели, али то је једна прича која тражи мало више времена, и ако Бог да и о њој ћемо у овој сали причати.

Ми смо сведочење могли да пратимо преко екрана оне проклете Сорошеве телевизије Б92, а данас тај историјски догађај можемо на миру, без стреса и без псовки упућених на рачун те телевизије и у опуштеној атмосфери, уз друштво наших најмилијих да листамо, читамо и да из књиге видимо цитате, јер то сведочење је сада ова књига пред вама.

Још једном ћете моћи да се уверите на који начин је др Војислав Шешељ успео, ми то сви радикали говоримо, у парампарчад, јер то је истина, да разбије целу хашку оптужницу, како је успео да обесмисли све њихове наводне и оптужујуће чињенице, и да на чистину светске јавности изнесе необориве доказе за истину о Србима и о Србији.

То Војино сведочење, та његова бриљантна сага о Србији, о српској историји, о величини нашег светосавског духа, постаће камен међаш за будућа поколења, па макар сви они могли да стану под једну шљиву, јер и под том шљивом, како рече господин Томислав Николић на промоцији ове књиге у Београду, чуће се српска песма, чуће се српска прича, писаће се ћирилицом, слушаће се гусле, гајиће се стока, сејаће се пшеница бјелица, пиће се вино и ракија, наћи ће се, богами, и по која пушка, и под једном једином шљивом живеће Велика Србија, живеће Српска радикална странка и живеће легенда о Војиславу Шешељу. Живели!

Водитељ: Срђо Комазец, председник општине Стара Пазова, једне веома успешне општине.

Срђо Комазец: Господо, пошто имамо доста говорника, покушаћу да будем што краћи. Што се тиче Хашког трибунала, ми са једне стране можемо бити изузетно незадовољни. Знамо како је формиран Хашки трибунал, да је то један суд који је формиран на нелегалан начин, знамо зашто је формиран, да суди Србима, знамо како хапсе осумњичене за ратне злочине, да приликом хапшења често буде извршено и убиство над њима, знамо како они проводе своје дане, знамо да су неки присиљени чак да изврше и самоубиство, неки бивају и убијени, знамо процентуално колико је Срба тамо, укупно од заробљених против којих се води поступак, знамо и какве им се казне изричу. Наравно, све то нас испуњава једном нетрпељивости, па чак и мржњом према Хашком трибуналу, али са друге стране, ако већ постоји Хашки трибунал, ми на неки начин можемо да будемо и задовољни. Зашто? Хашки трибунал је једна борба између истине и неистине, између патриотизма и издаје, између добра и зла. Ми Срби знамо где нам је место. Ми смо на оној светлој страни, а на оној мрачној страни знамо ко је.

Други разлог због којег можемо бити задовољни: ми знамо ко се налази у Хашком трибуналу, и ко брани, и на који начин, све те вредности које има српски народ, а то су: истина, правда, толеранција, опроштај. На један бриљантан начин који задивљује не само Србе, него читав свет, чини то др Војислав Шешељ. Господо, ја бих вас замолио да сви имате ову књигу, чију промоцију вршимо, јер она ће нас ујединити, окупити око др Војислава Шешеља, јер само тако можемо заједно реализовати идеју и програм Српске радикалне странке, а то је формирање једне српске националне државе, састављене од све четири српске земље и мислим да ће тек тада сванути сунце српском народу. До тог момента ја вас поздрављам традиционалним поздравом Српске радикалне странке: Србија је вечна док су јој деца верна. Живела Велика Србија! Живео др Војислав Шешељ!

Водитељ: Господин Мита Аврамов, народни посланик у републичком парламенту и најуспешнији председник у Срему, у општини Шид.

Мита Аврамов: Помаже Бог, браћо и сестре.

Дабогда се остварио сан господина Бухе. Мислим да је то сан свих нас овде, а не само господина Бухе, али је он то лепо нама сликовито дочарао. Књига коју вечерас представљамо заиста је ушла у историју и сваки од нас би требало да има ту књигу у својој кућној библиотеци, да је оставимо нашим поколењима, која ће имати из ње шта да науче. Да виде како се бранило Српство пред највећим непријатељем данашњице. Наш председник је утамничен. Он је већ осуђен. Он већ издржава казну у Хашком трибуналу. Човек који још није стигао ни до прве странице испитивања по наводној кривици, већ је осуђен и већ издржава своју казну. Ускраћена су му сва људска права. Био је више пута у самици по неколико месеци, где није могао да комуницира ни са својим најближима, а камоли са неким другим. И данас је у тамници, у једној малој собици, без сунчеве светлости, без спољне температуре и ваздуха, него са ваздухом који му они упумпавају. И за њега, бојим се, да као за Слободана Милошевића имају исте намере. Не дај боже, кажем и ја. Из тог разлога ми треба да консолидујемо своје редове, да се ујединимо, да победимо на следећим изборима. Само том победом ћемо ослободити нашег председника проф. др Војислава Шешеља.

Није крив само НАТО и Америка, криви су и досманлије. Они су имали жељу да обезглаве Српску радикалну странку како би се распала као претходно Социјалистичка партија Србије, како би они створили услове да буду доживотно на власти и како би се додворавали стално непријатељу српскога народа. Њихова је жеља била да се уклони наш председник са политичке сцене, мислили су да ће тако лакше владати, али су се грдно преварили.

Када је отишао наш председник у Хаг, било нас је 300.000 регистрованих чланова Српске радикалне странке, данас нас има 400.000 регистрованих чланова Српске радикалне странке. Сутра ће нас бити и више. То је наша снага, то је наша моћ, самим тим умногоме помажемо и дајемо додатну снагу нашем председнику у Хагу. Браћо и сестре, не смемо поклекнути. Ви сте видели када је умро Слободан Милошевић, ко су патриоте, а ко нису. Немају ни толико људскости у себи да једним минутом ћутања одају почаст бившем председнику који је 10 година водио ову земљу. Нису се удостојили ни да га сахране тамо где му је место, а камоли нешто друго. Ђинђић, који је само две године био председник Владе, који је водио ову земљу, који је у НАТО агресији из иностранства навијао да нас још жешће ударе, да је то слабо како нас бомбардују, заслужио је да буде сахрањен у алеји великана, не знам зашто. Морамо се борити против тих квислинга, против тих слугу непријатеља нашег народа, морамо се борити на демократски начин, а тај пут су само избори и ништа друго. Изађимо сви на изборе, зашиљимо своје оловке и почистимо наше непријатеље, унутрашње, који су много гори него ови спољни.

Живео проф. др Војислав Шешељ! Живела Велика Србија!

Водитељ: Поздравио бих једним аплаузом Милета Боснића, министра у Влади Српске Крајине, и позивам га да изађе за говорницу.

Милета Боснић: Браћо и сестре, драги пријатељи из Инђије. Ви сте се сакупили овде једним лијепим и великим поводом. Гледали смо господина Шешеља шта им је радио у Хагу, имате и ову књигу, читајте, то је један велики наук. Нема потребе да вам ја о томе причам, ја бих вам причао мало да како је господин Шешељ био на западним границама Крајине крајем 1991. и како је био мој гост у управо ослобођеном Слуњу. То говори о њему као човеку који се понашао и тад и сад једнако храбро. Ми смо се срели у Книну, већ је била вечер и каже он – ја управо идем код тебе. Ја њему кажем – па куда ћете, још су усташе по Слуњу. Каже – шта се ти бојиш. Ја се не бојим, то је мој Слуњ. Каже – не бојим се ни ја. И ми без пратње, значи једна кола његова, једна моја. Пуцали су на нас, на срећу, погодили су само кола. Такав је и сад у Хагу. Он истом жестином брани српски народ и српске интересе. Ви сте сви видели како је лепо бранио Србе из Републике Српске Крајине. То је нама идеја водиља, и овој нашој влади овде. Председник Шешељ је и вама дао један задатак, а ви будите упола такви као он што је тамо, не дозволите да ове жуте усташе узму власт јер јаој си га нама, јаој и Крајини, јаој и избеглицама, а јаој и вама домаћима. Ја бих вас замолио да идеје из ове књиге ширите даље, дајте књигу својим пријатељима и позовите их нека изађу

на изборе, јер изборима се боримо за нашу истину, боримо се за војводу Шешеља. Нека живи војвода Шешељ! Живела Српска радикална странка!

Водитељ: Сада бих вам представио једног нашег суграђанина, који се помиње у овој књизи коју је написао др Војислав Шешељ, Вељко Вукелић.

Вељко Вукелић: Поштована господо, драги пријатељи и браћо. Гледајући Слободана Милошевића и др Војислава Шешеља у оном казамату, толико слободне, толико велике духом, гледајући их како доминирају интелектуално, образовно, духовно, свако ко је човек, а нарочито ко је Србин морао је да буде поносан и на њих и на то што припада том народу. Недавно сам у новинама прочитао једну другу компарацију, где један новинар поводом ове несрећне смрти Слободана Милошевића рече: „Ако је он био громада, нама оста само шодер“, мислећи на оне који нас сада представљају. А један други новинар дивно написа следеће: „У великом боју под Илионом, Ахил прекиде бој да би мртвог Хектора однео са бојишта, да би га његова супруга Андромаха достојно сахранила“. Ови наши, нажалост, не допустише ни једну достојну сахрану и показаше у ствари ко су и шта су. Новинар дивно рече у једном закључку поводом тог једног осврта и нађе оправдање за њих. Каже, Ахил је био полубог, а ови наши су само полуљуди.

У свом сведочењу у хашком казамату Воја је помињао многе људе из Крајине, поменуо је и мене, нашта сам поносан, и рече да се са мном дружио, рече, богами, да се с некима није дружио и да се никад дружит неће, а они се касније појавише без лица и лика са искривљеним гласом и искривљеном истином, и испричаше пуно тога. С обзиром да је то велика тајна ко су они, а колико је велика, рећи ћу вам на следећем примеру, само да кажем рецимо, ти сведоци Ц-037 дакле Кроације Ц-060, Ц-061. Тај први који је сведочио на тему Хрватска, био је тај господин Ц-037. Након сат-два његовог сведочења мени је зазвонио телефон, јавио се из Руме, из ресторана „Такси“ извесни Банијац Мирко Бјелић и рече следеће: пријатељу, каже, драго ми је да те чујем јер кад си ту, значи да ниси тамо, јер из оног описа високи функционер Републике Српске, Републике Српске Крајине, па и западне Славоније могло се помислити свашта. Дакле, каже, ту си, ниси тамо. Драго ми је, каже, и због тебе и због себе. Друго, каже, добио сам и опкладу, јер нас је овде педесетак и сви мање-више мислимо... рече човек, и добро рече. Дакле, кад они са Баније и Кордуна знају ко је, могу мислити шта су онда Славонци мислили, дакле готово сто посто су препознали тог „јунака“, и каже: морам ти рећи, само један је био у дилеми, тај је касније доспео и да буде пратилац Бориса Тадића. Каже: он је, богами, посумњао и на тебе. А ја му кажем: слушај, све поздрави и драго ми је да мислите тако и о мени а и о њему то што мислите, а тога што посумња у мене поздрави и реци му да сам мислио да је ипак мало паметнији човек.

О тим људима за које је тешко рећи, што овај новинар рече, да су и полуљуди, јер ако рођени и као полуљуди, посташе, нажалост, оно што ником пожелело човек не би, па ни непријатељу свом. Један од њих, који се открио, открио се захваљујући управо поменутом Борисаву Микелићу, овде присутном Боснићу и још неким људима, јер смо успели доставити све те податке о њему, па је Слоба постављао права питања, што је било психолошки тешко издржати. И томе је баш овај Боснић упутио писмо које је било насловљено: „Боље ти је изгубити главу, него своју изгубити душу“. Тај човек није издржао, скинуо је и заштиту и глас и видели смо ко је то. То је био несрећни Милан Бабић. Хришћански је праштати, али најтеже је опростити неком у срцу, када учини толики грех, колики је он учинио. Али ако постоји искупљење, он га је најскупљом ценом плативши учинио, и у мери у којој је могуће се искупио. Један други Крајишник, Саво Штрбац, пишући о његовом сведочењу каже следеће. Написао му је и он писмо, па је рекао: „Милане то што си мање-више све слагао о свом народу, Срби би, ако не опростили, схватили би зашто си лагао. Али што не рече бар нешто истине о Хрватима. Истина, добио би годину-две више, али бисмо ти опростили“.

Ови други не учинише ништа, осташе сакривени и брдо и брдо неистина рекоше и о мени и о српском народу и о Војиславу Шешељу и о свему о чему су сведочили. Ја их, нажалост, морам рећи,

познајем и морам вам рећи да су то људи који су упропастили своје сопствене породице. Касније су упропастили и део народа који су представљали и на крају су упропастили све оно људско што је у њима било. О тим људима готово да није вредно говорити, осим као наук какав не треба бити, како треба васпитавати сопствену децу да једнога дана не падну толико ниско. Јер онај ко отпадне од сопственог народа, а шта је народ него једна велика породица, који изгуби и самога себе, изгубивши душу, шта он више представља. Заиста, не представља ништа. Ништа вредно живљења и вредно поштовања.

Што се тиче Војине приче, далеко од тога да је ширио мржњу. Ја морам рећи да сам ја лично био затечен његовом одмереношћу којом је о Хрватима говорио, али сам тек прочитавши његову „Идеологију српског национализма“ схватио да је реч о човеку који је дубоко, да не кажем можда најдубље, проникнуо у корен проблема, и који је, као што је у Хагу говорио, имао приступ – па докле више, људи, да нас убијају и да се међусобно убијамо када је реч о делу нашег народа, дакле о Хрватима, који су преко 50 процената по својој крви етнички Срби.

Друга ствар која ме је са Војом изненадила била је следећа. Након боравка у Воћину требало је да одемо у општину Дарувар. За себе лично мислим да сам један од храбрих људи, али кад је Воја рекао да идемо за Дарувар, ја сам стао и рекао: Воја, имају три пута. Један иде крај усташког села Леминовац, то су иначе чувене усташе, највеће усташе у нашем крају и најдубље у овој територији која је готово етнички чиста. Други, некакав средњи отприлике, најбољи пут иде готово висом планине, и трећи, заобилазни. Он је, наравно, кренуо тим најкраћим и најопаснијим, где смо на неколико места пролазили готово на дохват усташких ровова, где су нас могли са М48 погодити, а не са снајпером и где су они на тај пут у више наврата силазили. Морам рећи да сам се и ја онако мало најежио, али куд ћеш, шта је ту је, он навалио. Сели смо у кола и на срећу, срећно прошли тај део пута. Бога смо молили да срећно прођемо тај део пута и стигнемо у Дарувар.

Оно што вам желим још рећи на ту тему, а да вам не узмем превише времена, јесте долазак и сусрет са људима. Ми смо пристигли у сумрак. Већ је падала ноћ, било је касно јесење доба, сипила је она измаглица, киша и ти људи на платоу чекају – једна слика достојна Паје Јовановића да је наслика или Милоша Црњанског да је опише, тај сусрет Воје са тим људима, када опет људи нису својим очима веровали да је то он. Тај разговор и та људска реч коју је он са њима поделио, говорили су о једном великом човеку, о једној великој снази и узданици народа западне Славоније. Ја верујем да му народ западне Славоније никада то неће заборавити, јер је био једини функционер из свих српских земаља који се не само удостојио да их посети, него дошао да подели бар на кратко муку тог народа који је тих година преживљавао своју голготу, која се на крају завршила најгоре могуће, голготом егзодуса.

О Воји би се још много тога могло рећи, али ја бих овде стао. Оно што желим рећи, јер је много речено о Хашком суду и казамату, желим рећи са једне друге стране. Мислим да је основна намера тога суда била (а дефинитивно је пала одбраном Слободана Милошевића и сведочењем Војислава Шешеља), да утера страх у кости свим Србима из Крајине, из Републике Српске, са Косова итд. Ако вам кажем да је у Хрватској 4.500 Срба процесуирано, да је преко 1000 осуђено, онда ће вам бити јасно да је свако иоле веће крајишко место, место у којем има више „злочинаца“ него што их је било у Нирнбергу, што је просто невероватан податак, и сваког од њих, односно нас, Хашки суд је могао да позове на доказивање истине што је супротно свим правним нормама и постулатима а Воја је својим држањем успео, ја верујем, то да сруши. Код многих је тај страх, а страх је велики. Ја морам рећи да код мојих познаника, а неки су ми били и пријатељи, је толики страх да, иако су својевремено били први људи Крајине, и знали да дођу у свој крај, да их хеликоптер доведе, да кажу – ја вам преносим поздраве од Слободана Милошевића, кад су дошли људи из одбране Слободана Милошевића да их замоле да помогну у мери којој могу и Милошевићу и Србима и Српству, они су се оглушили, правдајући то разноразним разложима, а у питању је био, нажалост, само лични интерес и наравно, страх. Такви људи, нажалост, постоје, а Војислав Шешељ је једна светлост на крају тунела која је засијала, која је многа и срца и умове обасјала и са том храброшћу, јер кажу да је колевка сваке победе и пораза, наравно, у нашим срцима, мислим да се

запалила искра. Да је то тако, показује и овај скуп и сви други скупови, а ми, наоружани новим знањима, истинама и вером у победу, морамо да се боримо и да се изборимо за слободу Шешељу и српском бројном народу.

Водитељ: Ми смо показали да имамо храбрости и грађанског морала и да смо спремни да одговарамо за своја дела и своје поступке не сваљујући кривицу ни на кога, а то је управо показао и наш вођа др Војислав Шешељ у хашком процесу на суђењу у одбрани Слободана Милошевића. Замолио бих Огњена Михајловића, савезног посланика, Сремца – Сарајлију, да изађе за говорницу.

Огњен Михајловић: Помаже Бог, Инђијо.

То вам је прича у Србији, Сремац из Сарајева, али има и то.

Да се надовежем на претходног говорника који је спомињао Нирнберг. Нирнберг је био, иако је судио нацистима, много поштенији од данашњег Хага. Пазите један пример. Хермана Геринга је обилазила његова жена и његова кћерка, ако се не варам, и до последњег момента док на један намазан, да тако кажем, начин није избегао казну, биле су с њим. Војислав Шешељ је био принуђен да два месеца нема никакву комуникацију са спољним светом, чак ни жена ни деца нису могли да га обилазе неколико месеци. То је Хаг. То је данас могуће. Средином XX века није било могуће. Најгори ратни злочинци су имали основна људска права. Та основна људска права данас су погажена Војиславу Шешељу. У својој књизи, која је документарног карактера, која се зове „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, Војислав Шешељ је показао какав је, да је то један човек без комплекса, који има разумевања и за своје непријатеље, којима уступа своје странице, чак и оној одвратној, али то заиста могу да кажем после свега што је урадио српском народу, Б92 телевизији. Ту се налази, осим 14 дана сведочења, и оно што је Б92 коментарисао, значи коментари разних непријатеља Српске радикалне странке, наравно, то самим тим значи и српског народа. Пренео је шта кажу без својих сопствених коментара и њихове речи оставио за сва времена за историју, да их тумачи неко други, неко ко ће доћи после нас. Ту се налазе и коментари обичних људи са улице које су новинари анкетирали. Налазе се и позната имена из наше културе. Рецимо, посебна занимљивост књиге је коментар Боде Марковића, режисера, познатог Земунца, који је само пар дана после те изјаве преминуо. Ту је, и мислим да ће вам то бити нарочито занимљиво, и оно што је рекао Баја Мали Книнца, две стране, упитали га за Шешеља, а он опалио по жутима. То личи на њега.

Трибунал се закачио с Војиславом Шешељем. Неправедна борба. Заиста неправедна, немају шансе против њега самог. Десило се нешто што је некако протекло у сенци још морбиднијих догађаја. Прекјуче је Савезна скупштина усвајила Закон о замрзавању имовине хашких бегунаца. То се пре свега односи на генерала Ратка Младића, српског хероја, који им је сад неопходно потребан пошто су убили Слободана Милошевића, да преко њега докажу сву ту некакву командну одговорност, сву ту неку заверу, сво то неко удруживање, да се, ето, униште муслимани, Хрвати и ко већ. Такав закон нисам чуо да је икад донесен на свету, да га је уопште могуће донети, он задире потпуно у приватну својину, у једно од основних људских права за која се борила ова наша цивилизација кроз векове, због којег постоје и Уједињене нације. Значи, удара се на сам темељ ове цивилизације. Али то је урадила ова наша власт. Урадиће они све само да испуне налоге из Хага, а уопште им није важно шта мисли српски народ, да ли се он с тим слаже, да ли га то боли, да ли због тога може да спава, да ли због тога има овакве снове као Буха.

Наравно, није им важно. Није им важно ни што су убијена три војника, и што смо то гледали сада на телевизији. Није се нико због тога побунио из ове наше власти. Бунили се новинари, неофицијелна лица, људи којима то у ствари није посао, они то прећуткују, неће да се замере „Меркатору“. Дакле, Срби су добри купци, може их се убијати по потреби и наравно, немају никаквих права. То је порука коју нам емитије и Коштуница власт и они који му обилно у томе помажу, Борис Тадић и његова елита. А ми, српски радикали, сматрамо да неће дуго потрајати такво стање у Србији. То може и да се осети, не мора да се доказује новим методама маркетиншког мерења, испитивањима јавног мњења итд.

Када сам ушао у ову салу, видео сам не само да сте огорчени, ваше огорчење је прерасло и у бес. То можда није најпаветније и најмудрије рећи ако се човек бави политиком. Али тај бес заиста мора хитно да се каналише, а може да се каналише само ванредним изборима. Мислим да су вама у Инђији можда много потребнији избори него у неком другом месту у Срему, Војводини и Србији. Ви овде имате човека који заиста није заслужио власт, који је дошао на неки суманут начин на чело општине Инђија. Мислим да је заиста време да се овде одрже ванредни избори и да Инђија покаже чија је, где припада. Наравно, могао сам да употребим неке мало оштрије речи, али ми, српски радикали, пристојан смо свет.

Слободан Милошевић био је наш политички противник. Слободан Милошевић је нашег председника Војислава Шешеља стрпао у затвор два пута, али када је Слободан Милошевић био на патриотским позицијама, Војислав Шешељ и Српска радикална странка су га подржавали. Тога се не стидимо, тим се поносимо. Када није у праву, ми смо му то први стављали до знања. Наравно, када је убијен у Хагу бивши председник Србије, ми српски радикали смо му одали дужно поштовање, пре свега у Скупштини Србије, минутом ћутања. Верујте, ми смо пристојан свет, ми би пристојно врло радо одржали минут ћутања Тадићу. Стали би мирно, ако треба ћутали и два минута, и прекрстили се и покој му души, само зато што је био председник Србије. Можда се то мени не свиђа, али ето, сад је на тој функцији.

Као члан, чиме се нарочито поносим, Комитета за одбрану проф. др Војислава Шешеља, морам да вам кажем да је на последњем састанку упутио питање својим најближим сарадницима Томиславу Николићу и Драгану Тодоровићу: „Да ли ви идете по Србији и објашњавате народу шта значи та Европа? Да ли им објашњавате због чега нам не ваља да идемо у ту Европу?“ Наравно да се сви српски радикали труде да то објасне сопственом народу. Наравно да има много превара које је учинила актуелна власт, власт која је заглавила на врата кад је требало да једном минутом ћутања докажу, ако ништа друго, да су пристојни.

То уопште није тешко доказати. Тешко је само велики број тих чињеница сабрати на једном месту и брзо, у једном одређеном року, све то изнети слушаоцима. Погледајте, не мора бити човек велики политичар. Румуни и Бугари само што нису ушли у Европу. И шта се дешава? Путују по белом свету и раде за 100 евра, за 200 евра, постали су Црнци Европе. Оно што су Американци имали у црнцима, а данас имају у Мексиканцима и тзв. Латинамериканцима, то сад имају у Румунима, Бугарима, па ето, ако хоћете, и у Хрватима, ако имају неки либерални систем виза. Њима треба јефтина радна снага, треба им места за њихове нуклеарне отпаде, за своје ђубре које су направили у својим земљама да га пребаце нама. Хоће да нам напишу ово мало крава, мало говеда, свима да ударе маркицу, да Србима не дају да пеку ракију. Нећеш више, бре Србине, моћи ти да печеш ракију. А ако не буде ракије, тачније ако не буде шљива, неће бити ни Срба. На томе се ради. Праве од ове Србије једну велику депонију.

Дакле, ми српски радикали нећемо у ту велику уједињену Европу. Нама је доста наша обична, просечна, мала, Велика Србија. Хвала вам.

Водитељ: Хвала Огњену. Ми смо показали да смо патриоти и да можемо и са другима. Данас је наш гост на промоцији Урош Шуваковић.

Урош Шуваковић: Драги пријатељи, сведочење др Војислава Шешеља у процесу који се у хашком казамату водио против председника Слободана Милошевића остаће упамћено пре свега по врлинама, части и поштењу које је исказао и по којој зна који пут доказао Војислав Шешељ. Ако покушамо да у кратким цртама кажемо нешто о сведочењу др Војислава Шешеља, онда би то сведочење најбоље одсликале следеће речи: храброст и истина. То сведочење је значајно зато што је Шешељ, који се и сам налази у хашкој тамници, уопште пристао да сведочи у корист одбране и посебно зато што је сведочио истинито. Истина није оно што се често чује у Хашком трибуналу.

У процесу против председника Слободана Милошевића, хашко Тужилаштво је извело више од 300 својих сведока. Ако се изузму они храбри људи који су поштено преварили Тужилаштво јер су у

писаној форми Тужилаштву дали једну изјаву, а када су изашли пред светлост медија рекли друго, оно што је истинито и право, сви остали сведоци Тужилаштва су били лажни сведоци, али су били и сведоци лажи. И једно и друго. Ту је било Албанаца којима су меци тешког пушкомитраљеза прошли кроз кошуљу и спреда и позади, а они су остали живи, изјавивши, на питање председника Милошевића како је то могуће, да их је спасао Бог. Било је и Албанки које су тврдиле да су силоване. Председник Милошевић њих иначе није хтео уопште да испитује. Али када је онај амикус кури једну од њих питао да објасни шта је она радила у том тренутку силовања, испоставило се да се она у том тренутку налазила у положају у коме је само она могла да силује, а не да буде силована. Ово је део стенограма који постоји, који је изнет иза затворених врата, дакле догађај се стварно одиграо, ја вам га истински преносим како се десило. Или, рецимо, да се сетимо сведочења нашег хероја и часног официра генерала Делића, који је јасно доказао да је британски лорд Ешдаун, тај што је био губернатор Републике Српске, у ствари лагао и да није имало никакве шансе да види оно што је тврдио да је видео, изузев ако није иберменш или ако није натчовек па да гледа кроз планине. Овде где ја стојим је Ешдаун, између нас је планина, а он је требало да види вас. То је било немогуће и то је генерал Делић јасно доказао целом свету да је британски лорд доведен у судницу Хашког трибунала да би лажно осудили Слободана Милошевића. Изнео сам само неколико примера, а наравно, има их и још.

Хашки трибунал није никаква установа за утврђивање истине. Напротив, то је установа за убијање људи, то је установа за убијање истине. То што су убили Слободана Милошевића не значи да су убили истину. Нису убили ни истину ни слободарски дух Србије и српског народа. Зато што им је стало до убијања Срба и до убијања истине, зато и неће да сведоче и неће да суде Јанезу Јанши за злочин који је почињен на граничном прелазу Холмец. То је први ратни злочин почињен у рату на територији некадашње СФРЈ. Та касета је објављена у јавности. О томе се води полемика већ неколико дана. А та касета је већ више од две године у поседу Хашког трибунала, достављена као доказ одбране Слободана Милошевића. А жена која је то објавила је Нена Микочић Предан, требало је и да буде сведок одбране Слободана Милошевића. Она је иначе председник Хелсиншког одбора у Словенији. Американци нису хтели да дозволе сведочење Била Клинтона јер би то значило да би он пред јавношћу, пред милионима људи који су свакодневно гледали тај процес, када би била предочена документа из одбране председника Милошевића које смо поседовали, тада морао да призна учешће владе Сједињених Америчких Држава у операцијама „Бљесак“ и „Олуја“ које су, то је бар непобитно утврђено, биле криминалног и геноцидног карактера. Али геноцидног карактера не од стране Срба, него геноцидног карактера над Србима.

Кд све ово знамо, онда се добија посебан утисак о истинској храбрости и човечности коју је испољио др Војислав Шешељ јавно говорећи истину и само истину о узроцима дешавања у југословенској кризи. Управо зато се сведочење др Војислава Шешеља не уклапа у концепт хашких истина. Оно је било снажно, језгровито и целовито. У свом сведочењу он је приказао генезу југословенске кризе, улазећи често потпуно детаљистички у узроке који су до те кризе довели. При свему томе, др Шешељ је незгодан сведок, зато што није било речи о томе да је он човек власти. Ради се о дугогодишњем антиитистичком опозиционару, који није прихватао да се и под најтежим условима одрекне својих идеја. Ако бисмо сада, после више месеци од његовог сведочења, покушали да утврдимо који је то део сведочења који је сигурно био најупечатљивији, део који се најбоље памти, онда бисмо се сви вероватно сетили његовог сведочења о такозваном концепту Велике Србије и тврдњи оптужнице по којима је тај концепт био идеја водиља државне политике Србије и њеног тадашњег председника Слободана Милошевића, који се даље оптужује за злочиначко удруживање мотивисано тим циљем. Такве тврдње снагом својих аргумената др Шешељ је разнео у парампарчад. Ни камен на камену није остао од оптужнице против Слободана Милошевића за политику стварања Велике Србије, затим у погледу тога да је кршио људска права Албанаца на Косову, у погледу тога да је био против демократизације наше земље.

Сетите се колико је људи у овој земљи пре доласка Слободана Милошевића на власт било осуђивано за тзв. вербални деликт. Добро знате од каквог је значаја било укидање тог вербалног деликта као кривичног дела у нашем законодавству. Шешељ је и у Хагу потврдио да је то урађено управо заслугом Слободана Милошевића, као човека који је први покренуо истинске реформе у свим земљама Источне Европе. Гледајући два овдашња човека у Хагу, оног који као оптужени пита и оног који као оптужени сведок одговара, нашем човеку се чинило да тамо у затвору и у тим људима има више слободе него овде. Гледаш и слушаш двојицу људи и осећаш да ти се згажено достојанство враћа оданде, одакле га ниси очекивао – из затвора у Хагу. Оно што је, међутим, такође важно рећи, јесте и то да борба др Војислава Шешеља за истину о Србији и српском народу није окончана само његовим сведочењем у процесу одбране председника Милошевића и појављивањем ове књиге која то сведочење садржи. Његова борба за истину о Србији и Србима се наставља. А ми који смо помагали у одбрани председнику Милошевићу имамо обавезу да своје знање и документацију коју поседујемо ставимо на пуно располагање и коришћење др Шешељу.

С обзиром да је ово скуп у организацији Српске радикалне странке, ја овде имам обавезу да се захвалим вама као странци на искреној и перманентној подршци коју сте пружали у одбрани председнику Милошевићу током свог времена трајања процеса. Да вам се захвалим што сте на иницијативу свог лидера др Шешеља у часопису „Српска слободарска мисао“ објавили све транскрипте са сведочења председнику Милошевићу, читав ток процеса који се одвијао, почев од његовог одвођења у Хаг, закључно са 2003. годином. Мени је речено у руководству ваше странке да ће бити објављен комплетан процес председнику Милошевићу, јер управо објављивање тих докумената представља допринос борби за истину, за Српство, допринос борби за истину о Србији. А посебно хоћу да се захвалим др Шешељу на оном искреном и пријатељском писму које нам је упутио поводом убиства председника Милошевића и које је прочитано од стране вашег генералног секретара Александра Вучића на опроштајном скупу испред Савезне скупштине.

Каква је данас ситуација у Србији, свих ових година после петог октобра, чини ми се да је заиста једино место где се водила та битка за српски национални интерес био управо Хаг. Зато сви морамо подржати др Војислава Шешеља и сви углас поручити – слобода Шешељу!

Водитељ: Показали смо да можемо бити патриоти. Нажалост, на локалном нивоу то овде још нисмо показали. Позивам Витомира Плужаревића, председника Општинског одбора Српске радикалне странке за Сремски округ.

Витомир Плужаревић: Браћо Срби и сестре Српкиње, имам част да вас поздравим и срце ми је пуно задовољства овде у Инђији, где представљамо књигу др Војислава Шешеља. Ја нећу имати ни храбрости, а нећу имати ни толико снаге да нешто посебно кажем, односно да би нешто посебно прокоментарисао везано за овај скуп, пошто ценим и врло сам ганут квалитетом излагања свих наших вечерашњих говорника, тако да ћу ја само прокоментарисати ову велику књигу др Војислава Шешеља, коју је он написао у Хагу.

Замислите колико је њему требало енергије, снаге, храбрости, да би он то тамо у Хагу могао да напише и да пошаље нама у Србију, да имамо ту књигу као аманет, односно да имамо ту књигу као сведочанство и историјски докуменат који ће бити остављен генерацијама које долазе после нас.

Турци су сечом кнезова хтели да заплаше Србе. НАТО алијанса је Хашким трибуналом исто хтела да заплаши, и да спречи Србе да размишљају, да буду слободан народ. Нису то успели и неће никада успети. Др Војислав Шешељ је у овој књизи нама на један квалитетан, пластичан, приступачан начин показао и дао у аманет задатак да не заборавимо да фашизам није 1945. године побеђен. Фашизам је у новом облику сада на политичкој сцени света. У овој књизи он је то и показао и врло пластично приказао. Ми Срби смо се увек борили против свих зала и против фашизма и нећемо дозволити да нам неко узме слободу.

Најхрабрији човек XX и XXI века, то је др Војислав Шешељ. Знате, кад једног човека, обичног грађанина, заустави полиција да изврши саобраћајни преглед, том човеку није пријатно. А замислите Војислава Шешеља, оставио је породицу, оставио је странку, оставио је Србију и отишао да се бори, и оставио нам је поруку после одласка: „Идем да победим Хаг“. У овој књизи је објаснио ко је крив за растакање СФРЈ па онда Савезне Републике Југославије и ко врши и даље растакање ове заједнице која се зове Србија и Црна Гора. Поткрепио је историјским документима и фактима да нисмо ми Срби криви због тога што су они хтели да нас уведу у Европу на овакав начин. Па ми смо некада били квалитетнија држава него што су они то сада. Њихова жеља је била да расточе тај систем државе и да поставе своје људе, са којима ће моћи да тргују, да обаве онај трговачки део посла чије последице ми данас осећамо на свим пољима, преко војске, полиције, здравства, просвете и свега тога. Наказе светског судства, тако је јуче у Старој Пазови господин Паја Момчилов на један пластичан начин, народним језиком осликао ко су хашки тужитељи. Ко су ти људи? То су наказе. Мислим да је Карлу дел Понте јуче у Старој Пазови на један сатиричан и смешан начин господин Паја назвао козом.

Др Војислав Шешељ не да ником своју идеју. Идеја Велике Србије је идеја др Војислава Шешеља и Српске радикалне странке и ми ћемо живети за ту идеју. Како ћемо ми доћи до те Велике Србије, то ће бити наш сан, наша стварност, али о томе можемо да коментаришемо кад се врати др Војислав Шешељ. И ја сам имао сличан сан као господин Буха. Тај мој сан је да ће др Војислав Шешељ 2006. доћи у Србију.

Живела Велика Србија!

Водитељ: Хвала председнику Окружног одбора Српске радикалне странке. Др Војислав Шешељ је јасну поруку оставио нама, ми њему шаљемо исту поруку одавде. Молио бих Милорада Буху да узме реч.

Милорад Буха: Браћо и сестре, даме и господо, драги уважени Крајишници, пријатељи Крајине.

Част ми је и задовољство поздравити вас у име Владе Републике Српске Крајине. Част ми је и задовољство поздравити вас у име многобројних Крајишника који су услед геноцида, етничког чишћења напустили Републику Српску Крајину. Једни су то учинили у периоду 1990-1993. године, а други злочиначким војно-политичким активностима „Бљесак“ и „Олуја“ 1995. године. Све укупно, на просторе Србије, Босне и Херцеговине, односно Републике Српске сабрано је преко 500.000 Крајишника. Петсто хиљада душа које су напустиле све што су имале. Узели су нам њиве и шљиве, гробља, манастире и цркве. Узели су све што је било материјално. Али нису узели нашу духовност. Нису нам узели светосавље и православље. Задржали смо то и чуваћемо га онако као што су наши преци чували православље и светосавље, како на оним просторима, тако и на овим просторима.

Као што рекох, геноцидом и етничким чишћењем протерано је преко 500.000 Крајишника. У ратним сукобима погинуло је преко 7.000 људи. Седам хиљада Срба. Петнаест хиљада је рањено. На простору Републике Српске Крајине запаљено је преко 30.000 стамбених, стамбено-пословних и индустријских објеката. Огромна материјална добра су запаљена и уништена на простору Крајине. Одузето је преко 50.000 станова које су Срби имали и били носиоци станарског права. Ускратили су нам право на радни стаж, на акције које нам припадају на темељу рада који смо уложили у Хрватској. Узели су нам државност, узели су нам право на језик и писмо. Међутим, нису нам могли узети нашу српску духовност. Чували смо је, чувамо је и овде. Чуваћемо је и убудуће.

Када смо дошли на ове просторе, пробали смо обновити рад скупштине на темељу иницијативе нашег председника др Војислава Шешеља. Скупио нас је 1996. године, нас неколицину и рекао – имате задатак, скупите бившу скупштину, изаберите нову владу и крените у активности у циљу интернационализације крајишког питања.

Те активности у том периоду су биле изузетно тешке. Нисмо се могли саставити. Разбацани су били Крајишници диљем Републике Српске, Србије, у трећим земљама. Када смо пронашли адресе, када смо успоставили одређене контакте, тада нам је од стране Државне безбедности речено – немојте то

радити, није време. Отишли смо код председника Шешеља и рекли му, он је рекао – добро, немојте то сада, оставимо то за боља времена. Исте активности смо пробали у току 2002. Поново нам је речено од истих људи немојте то сада радити, хапсиће вас. Године 2004. више није било чекања. Покренули смо активности у правцу обнављања скупштине, и на нашу срећу и задовољство, 26. фебруара прошле, 2005. године, обновили смо рад скупштине, изабрали нову владу и кренули у активности интернационализације крајишког питања. Сачинили смо меморандум о Републици Српској Крајини у коме смо указали и на све патње крајишког народа, на све злочине који су задесили крајишки народ, на све оно што нам је одузето, на све оно што нам је спаљено и уништено. Са тим меморандумом, са нашом истином, са правдом, кренули смо у обилазак страних мисија Европске уније, ОЕБС-а, Организације уједињених нација. Отворено смо им рекли – ви сте починили геноцид и етничко чишћење заједно са хрватском војском. Могу вам рећи да су били изненађени. Оставили смо им меморандум, оставили смо им све писане материјале о њиховом учешћу у злочинима које су починили крајишком народу. Упутили смо бројна писма свим амбасадама на простору Србије, обратили се свим могућим представништвима на простору Србије. Сачинили смо декларацију о угрожености права крајишког народа. Путем парламентарца Српске радикалне странке у Скупштини Србије пробали смо у Скупштини Србије да поразговоримо о проблемима крајишког народа, како би извршили притисак према Хрватској да се крене у оживотворење угроженог српског народа. Међутим, ниједна друга политичка опција није прихватила иницијативу ове владе и иницијативу посланика Српске радикалне странке.

Кренули смо и у бројне друге активности. Једна од активности била је да до Парламентарне скупштине Савета Европе прогурамо било какву чињеницу о постојању српског бића на простору Српске Крајине и Републике Хрватске. Успешно смо то завршили, опет уз велику подршку посланика у Парламентарној скупштини Савета Европе, тако да је 28. јануара 2006. године Парламентарна скупштина Савета Европе прихватила декларацију под бројем 174, у којој се први пут после 1995. године спомиње Република Српска Крајина и угрожена права српског крајишког народа. Прави назив под којим је усвојена ова декларација је „Ситуација Срба прогнаних из Републике Српске на подручју под заштитом Уједињених нација“. Ових дана усвојили смо на седници наше скупштине резолуцију о угроженим правима крајишког народа, коју сада заједно са парламентарцима Србије, Босне и Херцеговине, Русије и Белорусије и Украјине желимо уврстити у дневни ред Парламентарне скупштине Савета Европе.

Обраћали смо се овде свим државним органима, свим државним институцијама. Тражимо могућност да се региструјемо. Тражимо могућност да наставимо наше нормалне наше активности које смо имали на просторима Српске Крајине. Нажалост, ниједан државни орган, како у Државној заједници, тако ни у Републици Србији није прихватио нашу иницијативу. Али у свету Срби имају пријатеља. Године 2006, 27. марта, добили смо регистрацију Народне банке Републике Српске Крајине. То је први државни орган, прва државна институција Републике Српске Крајине која је обновила рад, која је регистрована. То је за нас највећи успех у досадашњем раду. Наставићемо и даље, у циљу регистрације других државних органа. Шта је циљ обнављања рада Народне банке Републике Српске Крајине? Егзодусом и етничким чишћењем на простору Крајине остала је огромна имовина, а и имовина Народне банке. У Народној банци су остала средства, како динарска, тако и девизна. Ових дана смо поставили гувернера Народне банке, изабрали савет и доставили нашем пријатељу адвокату да изврши дорегистрацију у циљу комплетирања целокупног пословања. Ових дана ћемо поднети тужбу против међународне заједнице јер смо тада били под заштитом међународне заједнице путем њихових посматрачких и војних снага, и против Републике Хрватске за одузимање, запленивање свих вредности и капитала Народне банке. С обзиром да смо стекли активну легитимацију, имамо сада државни орган преко кога ћемо упутити основну тужбу у правцу регулисања имовинских питања, свих оних имовинских права над добрима која су остала на простору Републике Српске Крајине.

Поред свега тога, морамо рећи да ми немамо сарадњу ни са једном политичком опцијом осим са Српском радикалном странком. Ево овде је наш пријатељ Урош Шуваковић. Очекивали смо да ће нам СПС

изаћи у сусрет бар у неким активностима на домаћем терену. Тражили смо сарадњу, тражили смо разговоре, међутим, ти разговори су одлагани од данас до сутра, па за идући месец итд. Правдали су се да не могу сада, да ће видети итд. Молим господина Шуваковића, с обзиром да су сад промењене околности, да отерају оно што треба да отерају из СПС-а. Надам се да ће здраве патриотске снаге то учинити у СПС-у, као и у другим политичким партијама које делују на простору Србије.

Дужан сам само да вам пренесем одређена дешавања у којима је учествовао ваш председник Шешељ. Рећи ћу вам само једну животну ситуацију из 1997. године, када је био председник општине Земун. Скупио нас је и желео да чује где смо завршили после егзодуса. Сабрали смо се у његовој канцеларији и почели нашу животну причу. Животна прича Крајишника је тужна. Слушао нас је једно пола сата, неколико говорника је чак са сузама у очима исказивало тужну судбину, прекинуо нас је и рекао – зашто ми цмиздрите овде. Зар је било боље онима који су 1914. године морали напустити Србију. Зар је било боље онима који су у тако разрушену Србију ушли 1918. године. Зар је 1941. године, 1945. године било боље. Живи сте, здрави сте. Доста вас је на овим просторима. Дигните главу, имате своје породице. Онај ко има паре, нек купује плац. Ево, дођите овде код мене у Земун. Једни знају да зидају, други знају да малтеришу, трећи да постављају плочице итд. Шта сте се ту ко бабе скупили, кукате ми овде уместо да дођете и градите и радите. Моја је обавеза да вам доведем инфраструктуру. Ваша је обавеза – узмите у руке лопате, градите. Све што је могао, учинио је да помогне крајишком народу. И помогао је крајишком народу. Видите, цео Земун, а посебно делови око Земуна су насељени крајишким живљем. Он је са својим сарадницима омогућио Крајишницима да данас имају своје домове, своје куће и свој посао. Хвала му на свему ономе што нам је учинио.

Ових дана на простору Србије у бројним градовима држе се промоције књига и могу вам рећи, ја сам учествовао у бројним активностима. Оно што сам уочио, то је да се Србија диже. Србија се буди. Срби су после свих ових дешавања схватили да једино сами себи могу помоћи. Наш председник др Војислав Шешељ је умногоме помогао да се уздигнемо, да нам очи блистају једним другим сјајем. Видим потпуно друге људе у односу на оне које сам гледао пре шест месеци, пре годину дана, пре више година. Ми то у Српској радикалној странци видимо кроз бројна учлањења у странку. То само говори о једном патриотском односу наше странке, о томе да нам народ верује.

Подваљују нам и кажу – Шешељ треба да се брани у Хагу. Шешељ нема шта да се брани у Хагу. Шешељ је отишао тамо да напада. Да напада међународну заједницу. Да напада све непријатеље српског народа и он ће то чинити. Ми на овим просторима морамо створити предуслове за победу патриотских снага. Српска радикална странка има снагу да подигне овај народ, уђе у нове ванредне изборе и да победи на тим изборима. Молимо се Богу за здравље нашег председника др Војислава Шешеља. Нека живи др Војислав Шешељ! Нека живи Република Српска Крајина!

Водитељ: Хвала Милораду Бухи. Хвала, драги гости. Хвала и вама што сте дошли и успели да увеличате ову промоцију књиге „Сведок на суђењу Слободана Милошевића у хашком процесу“.

Живео др Војислав Шешељ! Живела Велика Србија! И хвала вам свима